

РЕШЕНИЕ

№ 28476

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5235** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. К. Б., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. К. Х. от [населено място], [улица], ет. 3, кантора № 25 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1030-000652/25.09.2025 година на Началника на група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция – П. на Министерство на вътрешните работи, с която е наложена ПАМ на жалбоподателя по чл.171 т.1 Б. 3) ББ) от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса да отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Изтъква, че нито едно от вменените на жалбоподателя нарушения не са сред предвидените в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „бб) от ЗДвП, както и че липса на носене на СУМПС по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в разпоредбата основания за налагане на мярка като процесната. Посочва, че в заповедта липсват каквито и да било индивидуални мотиви за издаването ѝ, както и че наложената принудителна административна мярка е несъразмерна и противоречи на целта на закона. Твърди, че в случая липсват доказателства за валидно делегиране на правомощия от директора на ОДМВР – П. за издаване на заповеди като процесната, както и че оспорената заповед не е подписана от издателя. Моли съда да

отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. К. Б., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник група в ОДМВР – П., сектор „Пътна полиция“ – Р. К. П., редовно призован, не се представлява. По делото е изразено становище от юрк. М. М., в което се излагат доводи за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.09.2025 г. около 16:00 часа в [населено място] на бул. „6-ти септември“ номер 254 изход от паркинг на „Мерилен“, жалбоподателят Г. К. Б. управлявал товарен автомобил Фиат Дукато с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „ДАРИЕС 82“ ЕООД, като извършва следните нарушения: 1) Водачът не контролира непрекъснато моторното превозно средство, което управлява, отклонява се надясно по платното за движение и блъска паркирания вдясно по посока на движение лек автомобил Тойота Ц ХР с рег. [рег.номер на МПС], с което реализира пътно транспортно пришествие с материални щети, описани в протокол за ПТП с материални щети № 2025-1024-53605. 2) Не носи свидетелство за управление на МПС. 3) Не носи свидетелство за регистрация на МПС. 4) Не носи документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за моторното превозно средство, което управлява, 5) Водачът реализира ПТП с материални щети, след което не спира, за да установи какви са последиците от произшествието. Установен впоследствие от собственика на пътното превозно средство, 6) Към момента на извършената проверка моторното превозно средство няма извършен технически преглед. Описаното е квалифицирано като следните нарушения:

1. Водачът, не контролира ППС, което управлява. ПТП, с което виновно е нарушил/а чл.20 ал. 1 от ЗДвП;
2. Не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория, с което виновно е нарушил/а чл.100 ал. 1 т.1 от ЗДвП;
3. Не носи свидетелство за регистрация на мпс, което управлява с което виновно е нарушил/а чл.100 ал. 1 т.2 от ЗДвП;
4. Не носи задължителна застраховка гражданска отговорност на автомобилистите, за МПС, което управлява., с което виновно е нарушил/а чл.100 ал. 1 т.3 от здвп;
5. Не спира и не установява последиците от ПТП., с което виновно е нарушил/а чл.123 ал. 1 т.1 от ЗДвП;
6. Водачът управлява ППС без извършен технически преглед, с което виновно е нарушил/а чл.181 т.1 от ЗДвП.

Издаден е Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 4698305 от 23.09.2025 г., който е послужил като основание за издаване на оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 25-1030-000652/25.09.2025, издадена от Р. К. П., на длъжност Началник група към ОДМВР - П., „Пътна полиция“ П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – вреенно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по

административната преписка, както и тези представени от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. /л. 82/ на Министъра на вътрешните работи са посочени съответните дирекции в МВР, които могат да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата, измежду които в т. I.1.3 са определени и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Със Заповед № 317з-3162/15.04.2022 г. /л. 85/ на директора на ОДМВР – П. са индивидуализирани длъжностни лица, които са оправомощени да издават заповед за принудителни административни мерки по /чл. 171 т.1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5 буква "а" и т.6 от ЗДвП/, сред които са и началниците на групи в сектор „Пътна полиция“, на каквата длъжност е назначен издателя на оспорения акт – Р. К. П., видно от представената по делото Заповед № 8121к-32836/11.03.2024 г./л. 88/. С оглед на изложеното изцяло неоснователни са наведените в жалбата оплаквания за липса на компетентност на лицето, издало оспорената заповед.

Неоснователно е оплакването за нарушения по чл. 59, ал. 2 от АПК, поради липса на подпис на издателя на заповедта. По делото е представено заверено копие на административния акт, видно от който такъв е положен. Предвид това съдът, прави извод, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и липсват основания за обявяването ѝ за нищожна.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му, противно на изложените в жалбата твърдения.

В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, като изложените факти, правилно са подведени и прецизно е изписана правната квалификация на извършеното

административно нарушение.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. Посочената разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от описаното в текстовата част на заповедта деяние на водача съставлява административно нарушение, включено в обхвата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП.

Нито едно от цитираните в оспорения акт нарушения (чл.20 ал. 1 от ЗДвП, чл.100 ал. 1 т.1 от ЗДвП, чл.100 ал. 1 т.2 от ЗДвП, чл.100 ал. 1 ЗДвП, чл.123 ал. 1 т.1 от ЗДвП, чл.181 т.1 от ЗДвП) не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“, за които в случая е наложена ПАМ. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Установеното нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта, без да е необходимо да се обсъждат останалите доводи и възражения на страните. Дължима е отмяна на оспорения административен акт.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат направените по делото разноси, но такива не са своевременно и изрично поискани, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1030-000652/25.09.2025 година на Началника на група в сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция – П. на Министерство на вътрешните работи, с която на Г. К. Б. е наложена ПАМ по чл.171 т.1 Б. 3) ББ) от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса да отговорността, но не повече от 3 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

